

Pentru ce înveți?

Ațiunea de a învăța poate fi un chin, o rutină, o bucurie sau chiar o pasiune – depinde de motivul pentru care faci acest lucru. Normal ar fi ca înainte de începutul fiecărui an școlar sau chiar al fiecărei zile de școală, să ne răspundem corect la întrebările: „Pentru ce trebuie să merg la școală?”, „Pentru ce trebuie să învăț?”.

Învățarea conștientă, benevolă, cu scop anume este specifică doar omului. Așadar, învăț pentru că sunt chemat spre cunoaștere, învăț pentru că am această capacitate sădită în suflet și ea trebuie dezvoltată spre folosul meu și al semenilor mei. Nu pot să cunosc dacă nu învăț, dacă nu citesc, iar necunoașterea înseamnă o întunecime a minții, care te împiedică să întrevezi frumusețea și scopul lumii, al vieții tale pământești. Însăși viața veșnică presupune cunoaștere: „*Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat...*” (Ioan 17,3). Pe lângă acestea, a învăța înseamnă a munci, a lucra după nivelul și puterile tale. „*Roagă-te și muncește!*” – ne îndeamnă stăruitor Sfinții Părinți ai Bisericii; „*dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce*” – ne învață Sfânta Scriptură (II Tesaloniceni 3,10). Copilul care se lenevește să învețe, adică să-și facă datoria, să se gândească ce-ar fi dacă părinții lui s-ar lenevi să mai meargă la serviciu, dacă mama s-ar lenevi să mai facă mâncare, să spele, să calce, să cumpere cele necesare?

Cititul, învățatul, scrierea temelor reprezintă munca fiecărui copil de vârstă școlară, iar această muncă îi dezvoltă capacitățile intelectuale și spirituale, îl ajută să devină organizat, responsabil, capabil să desfășoare mai târziu o muncă potrivită cu darurile pe care le-a primit de la Dumnezeu. Prin urmare, nu învăț pentru notă, ci învăț pentru mine și pentru viață. Învăț ca să fiu cult, civilizată, înțelept. Învăț pentru ca să mă dezvolt, să mă realizez, să-mi găsesc menirea, adică locul potrivit în această lume și de la locul potrivit să pot contribui cu darul muncii mele la binele întregii lumi, din care și eu fac parte.

Prof. Irina Buta, Suceava